

Sygn. akt V.2 Ka 731/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Ossak (spr.)

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Olga Nocoń

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności - - -

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2014 r.

sprawy:

D. H. (1) /H./

syna J. i A.

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 585 § 1 ksh w zw. z art. 296 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 30 lipca 2013r. sygn. akt II K 851/10

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. P. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,60 (pięćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 731/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2013r sygn. akt II K 851/10 Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uniewinnił oskarżonego D. H. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 585 § 1 ksh w zw. z art. 296 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, polegającego na tym że w okresie od kwietnia 2004 r. do czerwca 2005 r. w P. w woj. (...), jako wiceprezes, a od 24.05.2004 r. prezes zarządu spółki akcyjnej (...) z siedzibą w P. i będąc z tego tytułu zobowiązany do należytego prowadzenia spraw spółki i dbałości o jej interesy majątkowe, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu uzyskania korzyści majątkowej, poprzez niedopełnienie ciążących na nim obowiązków prowadzenia spraw spółki umyślnie działał na szkodę spółki w ten sposób, że pobrał premie kwartalne w kwotach: w kwietniu 2004 r. kwotę 150.000,00 zł, w maju 2004 r. kwotę 150.000,00 zł., w październiku 2004 r., kwotę 30.000,00 zł., w grudniu 2004 r. kwotę 107.250,00 zł., w marcu 2005 r. kwotę 138.500,00 zł., w kwietniu 2005 r. kwotę 260.000,00 zł., w czerwcu 2005 r. kwotę 86.550,00 zł, w styczniu 2004 r. kwotę 50.000,00 – łącznie kwotę 972.300,00 zł. wiedząc, że brak jest w tym zakresie konstytutywnych uchwał Rady Nadzorczej spółki decydującej wyłącznie o przyznawaniu premii członkom zarządu, a działanie to spowodowało znaczną szkodę w mieniu spółki.

Na podstawie art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk w związku z art. 640 kpk Sąd zasądził od subsydiarnego oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w K. na rzecz oskarżonego D. H. (1) kwotę 1008,00 złotych tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z wyboru.

Na podstawie art. 632 pkt 1 kpk w związku z art. 640 kpk Sąd zasądził od subsydiarnego oskarżyciela posiłkowego (...) S.A z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania.

Od wyroku tego apelacje wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, w której zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść przez niezasadne przyjęcie, że okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają przyjęcia, że D. H. (1) wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 296 kk, co legło u podstaw jego uniewinnienia podczas, gdy właściwa zgodna z przepisem art. 7 kpk interpretacja materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w szczególności w postaci zeznań świadka D. H. (2), dokumentacji księgowej oskarżyciela subsydiarnego, zapisów regulaminu rady nadzorczej oraz uchwały rady nadzorczej z dnia 26.06.2003 r. winna prowadzić do wniosków zgła odmiennych, jednoznacznie wskazując, iż D. H. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu,

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk polegającą na ocenieniu zebranego materiału dowodowego w sposób niezgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w J. w całości i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o obciążenie oskarżonego kosztami zastępstwa adwokackiego oskarżyciela subsydiarnego w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na apelację obrońca oskarżonego wniósł o :

- utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju, Wydział II Karny z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. akt II K 851/10 i uznanie apelacji za oczywiście bezzasadnej,

- przyznanie ustanowionemu obrońcy z urzędu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz D. H. (1) z uwagi na to, iż nie zostały one poniesione, ani w części, ani w całości, według norm prawem przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty okazały się niezasadnione.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w sprawie, dokonał ich prawidłowej oceny, a wysnute wnioski są logicznie i zbieżne ze wskazaniami doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, gromadząc kompletny materiał dowodowy, dający podstawę do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia. Tak zgromadzony materiał dowodowy został następnie poddany rzetelnej i co wymaga podkreślenia, kompleksowej analizie. Oceny wartości poszczególnych dowodów dokonano pod względem ich wewnętrznej spójności, wzajemnych relacji, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykroczenia poza ramy przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów.

Do takiej konkluzji, jak wyżej podkreślono, prowadzi analiza pisemnych motywów skarżonego orzeczenia, w których Sąd zaprezentował tok swojego rozumowania oraz wskazał, którym dowodom, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i na jakiej podstawie waloru tego odmówił. Zaprezentowanemu tokowi rozumowania oraz wyprowadzonym wnioskom nie sposób zarzucić niespójności, sprzeczności, czy też braku logiki i braku uwzględnienia wskazań doświadczenia życiowego.

Podniesiony zatem w apelacji obrońcy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., nie mogą być uznane za skuteczne.

Sąd Rejonowy dysponując bowiem kompletnie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym, dokonał na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych, które odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zdarzeń.

Argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami Sądu, bez przekonującego wskazania, jakich błędów w zakresie logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i wskazań doświadczenia życiowego, miałby dopuścić się Sąd I instancji. Pomija także apelujący te dowody, które miał na uwadze Sąd I instancji i które stały się podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Miał sąd pełne podstawy, by za wiarygodne uznać wyjaśnienia oskarżonego, który konsekwentnie twierdził, że decyzje rady nadzorczej spółki w kwestii przyznawania mu premii i ich wysokości były samodzielnymi decyzjami rady, a jej przewodnicząca, świadek D. H. (2) nigdy nie konsultowała z nim tych decyzji, ani sam o te premie nie występował. Szczegółowo i wyczerpująco wyjaśnił też oskarżony przyczyny pogorszenia się sytuacji finansowej spółki w latach 2004 – 2005, jak również swój osobisty wkład w pozyskanie nowych źródeł przychodu dla spółki. Wyjaśnienia oskarżonego, co trafnie wykazał Sąd, znalazły bowiem potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadka D. H. (2), ale także innych świadków przesłuchiwanych na powyższe okoliczności, a to D. S., J. P., Z. G., T. K., a nawet D. G..

Wbrew zarzutom sformułowanym w apelacji prawidłowo ocenił również Sąd zeznania świadka D. H. (2), które poddał rzeczowej i kompleksowej analizie.

Z zeznań tych wynika bezspornie, że decyzje o przyznawaniu oskarżonemu premii były jej decyzjami, do czego była umocowana i co nie zostało podważone innymi dowodami. Świadek kategorycznie zaprzeczyła, aby to oskarżony miał wskazywać jej wysokość przyznawanych mu premii, a tym samym wpływać na jej decyzje w tym zakresie. Zaprzeczyła nawet, by oskarżony miał cokolwiek sugerować jej w tym temacie, twierdząc, że nawet słowo „sugerowanie” w tym konkretnym przypadku jest zbyt mocne, a wcześniej - w toku wcześniejszego przesłuchania - użyła niewłaściwych słów na określenie tego, co było naprawdę i miało miejsce, tj. rozmów które dotyczyły wyników finansowych spółki.

Rozważania Sądu Rejonowego na temat przeprowadzonych w sprawie dowodów należy w pełni podzielić i zaakceptować, nie zawiera bowiem w sobie błędu, nie jest w żadnym razie oceną dowolną, ponieważ poparta została wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Należy podkreślić, że sąd orzekający dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekraczając granic oceny swobodnej, przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia

życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki postępowania należycie i przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Reasumując powyższe, jako że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, utrzymano to orzeczenie w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 kpk w zw. z art. 640 kpk, obciążając nimi oskarżyciela substydialnego, jako, że wniesiony w jego imieniu środek odwoławczy nie został uwzględniony.